

Johs. Larsen (Tune): Når jeg hæftede mig ved de udtalelser, som det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen fremsatte om sit syn på loven og dens virkninger og betydning, var det ikke, fordi han undrede sig, men fordi der i hans undren lå en beklagelse af, at man ikke havde udnyttet loven i større udstrækning. Det er denne beklagelse, jeg ikke kan deltage i, og som jeg sagde i mit første indlæg, er det, fordi jeg tager dette forhold som et udtryk for, at landbruget har kunnet selv, og så synes jeg, vi skal være glade allesammen, og at også det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen kunne deltage i glæden over, at forholdene i det år, hvor denne lov har virket, har været sådan, at landbruget har kunnet klare investeringerne selv, for det ærede medlem er jo også klar over, at der i det forløbne år i vid udstrækning er foretaget investeringer i landbrugserhvervet, og at de 30 mill. kr., eller hvor meget det er, der er tilflydt landbruget gennem denne lovgivning, er en dråbe i havet i forhold til de investeringer, som er gennemført i det sidste år. Det er denne tilstand, som jeg glæder mig over. Vi har indenfor landbruget gjort op, at der ville være brug for en investering i landbrugsbygninger på omkring 3 milliarder kr., men ingen indenfor landbruget er da indstillet på, at en sådan investering skal gennemføres i et nu, det ville både af beskæftigelsesmæssige og af økonomiske grunde være fuldkommen uforvarligt at presse en så omfattende investering igennem i løbet af et kort åremål, og det ville da også være fuldkommen uigennemførligt og fuldkommen uforvarligt igennem lovgivningen at søge en så omfattende investering gennemført i løbet af et års tid. Vel er der et investeringsbehov, det er der altid i et erhverv, som er levende, som er i udvikling, og dette investeringsbehov er i landbrugserhvervet blevet forstærket, fordi der i en periode på fem år ikke kunne gennemføres investeringer på grund af materialemangel; derfor står vi med et lidt større investeringsbehov end normalt. Men man skal ikke blive hysterisk over, at der er et sådant større investeringsbehov. Jeg ville finde det mest naturligt, at man tillod landbruget at oparbejde de investeringsmidler, der skal til, selv, og at man ikke glædede sig over at komme med krykkeforanstaltninger til denne investeringsvirksomhed.

Jeg vil anlægge den betragtning, som jeg også gjorde gældende i mit første indlæg, at en lovgivning af denne art ikke skal give det udseende af, at man ved den vil

kunne løse landbrugets investeringsproblemer. Den er kun en hjælpeforanstaltning til dem, der er økonomisk svage, og alene deri ser jeg en berettigelse for en lovgivning af denne art. I hensynet til dem, der er økonomisk svage, har loven sin berettigelse, og det er de kategorier af landmænd, som det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen pegede på, mindre landmænd og landmænd, som nylig har startet, og dem vil jeg være med til gennem en sådan lovgivning at komme til hjælp. Men det ville aldrig være i mine tanker gennem en lovgivning af denne art at søge væsentlige dele af landbrugets investeringsproblemer løst; det er en lovgivning af social karakter og ikke et led i en almindelig investeringspolitik. Det er de synspunkter, jeg gerne vil have gjort gældende på dette punkt.

Jeg forstår ikke, at det ærede medlem hr. Steffensen ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Han har samme syn som jeg på spørgsmålet om, hvad der er den rigtige form for investering, nemlig den naturlige vej og ikke statens vej. Men jeg synes, det ærede medlem skulle gå ind på det synspunkt, jeg har gjort gældende, at vi gennem denne lovgivning hjælper de økonomisk svagest stillede indenfor erhvervet til at vinde med i de produktive og økonomiske fremskridt, som en udbygning af produktionsapparatet betyder. Jeg vil anbefale det ærede medlem hr. Steffensen at anlægge dette socialt betonedede synspunkt.

Oluf Johansen: Det ærede medlem hr. Steffensen fandt i denne lovgivning noget af en dobbeltpolitik, idet man først gennem begrænsning af købekraften — han nævnte den bundne opsparing — søgte at inddrage penge og dernæst gennem lån pumpede dem ud igen til de samme mennesker; det var vel meningen. Jeg vil dog gøre det ærede medlem opmærksom på, at det stort set er helt andre mennesker, der bliver låntagere, end dem, fra hvem man tager pengene gennem begrænsningen af købekraften.

Jeg vil yderligere gerne sige til det ærede medlem, at jeg beklager, at hans politiske principper i dette spørgsmål trådte så stærkt i forgrunden. Jeg vil bede det ærede medlem tænke på, om hans forbindelse med husmandsforeningerne og deres syn på denne sag ikke gør en fornyet overvejelse nødvendig for ham. Men jeg forstår, at det ærede medlem foreløbig vil indtage den stilling, at han vil stemme imod og bekæmpe dette lovforslag, og det vil formentlig medføre, at det ærede medlem ude i agitationen med hensyn til dette spørgsmål